

Inge Dahl-Sørensen (V):

Dette lovforslag er stort set identisk med det lovforslag, som Det Radikale Venstre fremsatte den 23. februar i år. Lovforslaget blev på grund af valget ikke færdigbehandlet.

Jeg vil gerne henvise til, hvad Venstre tilkendegav ved førstebehandling i februar måned: Ægteskabet og familien er et centralt led i det danske kulturmønster og i det danske samfund. Venstre lægger vægt på, at der værnes om ægteskabet, og at der gøres mest muligt for at skabe nogle ydre rammer for familien, der betyder, at ægteskabet og familiesammenholdet kan bevares.

Når jeg nævner det, skyldes det, at den nuværende lovændring i realiteten er nødvendiggjort af et stigende antal opløsninger af ægteskaber; herved er behovet for smidiggørelse opstået. Med andre ord er der her tale om en reparation af noget, der allerede er gået i stykker. Det reelle problem, der skal fokuseres på, er imidlertid, hvorfor tendensen til skilsmisser opstår.

Det er Venstres holdning, at kernefamilien skal styrkes, således at behovet for og ønsket om skilsmisse reduceres. Den lovgivning og de politiske initiativer er det lige så nødvendigt at få gennemført som dette lovforslag.

Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at bestemmelsen om bortfald af obligatorisk mægling er fornuftig. Som en naturlig konsekvens af Venstres politik vedrørende styrkelse af familien ser vi gerne en rådgivningsfunktion etableret for at bevare ægteskabet. Imidlertid lægger vi afstand til behandlersamfundet, hvorfor rådgivningen bør tilbydes i privat eller måske i offentligt regi, men da mod en mindre betaling.

Med disse betragtninger giver Venstre sit tilsagn om at medvirke til et positivt udvalgsarbejde.

Jane Oksen (FP):

Dette forslag til lov om ændring af ægteskabsloven m.v. indeholder ikke så forfærdelig mange forbedringer. Nogle er der dog: at separation kan meddeles, selv om kun én af ægtefællerne ønsker det, og at skilsmisse skal kunne opnås efter 6 måneders separation, hvis ægtefællerne er enige om at søge skilsmisse. Det lyder meget godt, men vi så dog gerne, at man også kunne få skilsmisse, hvis kun en af parterne ønskede det. Der er jo ingen grund til at opret-

holde et ægteskab, hvis én af parterne ønsker at komme ud af ægteskabet, og det tjener i hvert tilfælde heller ikke børnenes tarv.

Den obligatoriske mægling i separations- og skilsmissesager skal ophæves; det er vi fuldstændig enige i. I dag er der jo mange, der er kede af den mægling og udebliver fra de møder. Det er positivt, at den ophæves ifølge lovforslaget. Men den er selvfølgelig bevaret for de ægtefæller, der af en eller anden grund måtte ønske det. Så kan man jo godt betragte den mægling også som en slags rådgivning, men nu vil man altså til at lave nogle forsøgsordninger med en frivillig rådgivning for ægtefæller. Der er vi faktisk enige med Venstre. Vi har ikke spor imod, at folk søger rådgivning, men det må være for egen regning og også meget gerne i privat regi.

Så er der det store problem med hensyn til ægtefællebidragene. Og dér synes jeg faktisk at der intet er sket. Det tidsbestemte bidrag måtte tiden jo være løbet fra, men det opretholder man altså, dog således, at det kun kan gives under ganske særlige omstændigheder.

Jeg har forgæves søgt, hvad »særlige omstændigheder« er. Jeg har set i en udtalelse i dagspressen, at justitsministeren mener, at det er tilfælde, hvor ægteskabet har varet i 20 år. Så kan man jo forestille sig, at man bliver gift ret ung, måske som 20-årig. 20 år efter bliver man skilt; så er man 40 år. Jeg mener ikke, man er færdig med fyrrer – det vil vi kvinder nødigt have siddende på os. Skal man så sætte sig ned og modtage bidrag resten af livet, og skal man straffe den mand, der har været så naiv at gifte sig, resten af livet? Mænd kan nå op på at betale mange hundrede tusinde kroner; jeg har hørt eksempler på op til 750.000 kr., der er ydet i bidrag. Det er en ret hård straf at give en mand, meget hårdere end andre straffe, vi ser i lovgivningen, hvor man jo dog også giver store bøder for forseelser, der er meget værre end det at have været gift.

Det er Fremskridtspartiets holdning, at det tidsbestemte bidrag må helt væk. Tiden er løbet fra det. At vi nok på en eller anden måde bliver nødt til at opretholde et overgangsbidrag ved skilsmisse, kan vi diskutere i udvalget, men det skal selvfølgelig kun være i de tilfælde, hvor kvinden ikke har en uddannelse eller af en eller anden grund skal sættes i gang. Det kan kun blive for et meget kortvarigt åremål og slet ikke